

Judith Visser

TEGENGIF

2004

De schemerlamp brandde en mijn koffers stonden onuitgepakt aan mijn voeten. Ze wierpen een hoekige schaduw op het tapijt. Er was hier niets veranderd, al leek de kamer wel kleiner dan voorheen. Maar de houten passpiegel stond nog altijd in de hoek, op het prik-bord prijkten de vertrouwde kaarten en foto's, en op het roze eenpersoonsbed lag nog steeds de gebloemde sprei. Even streek ik met mijn vingers over de gladde stof en sloot mijn ogen. Hoe vaak had ik niet met Edwin op dit bed gelegen?

En nog geen jaar geleden hadden op ditzelfde bed twee opengevouwen koffers zich laten volproppen met kleren, boeken en stapels roze wolken. Zingend had ik ze dichtgeritst, er zelfs een kusje op gegeven, opgewonden als ik was bij het vooruitzicht bij Edwin in te trekken. Het waren verdomme dezelfde koffers die nu hier op de grond voor me stonden, met dezelfde kleren, dezelfde boeken, maar er zat nu ook een paar oogkleppen in die verbitterd en voorgoed afgezet waren. Ik gaf een trap tegen de voorste koffer, een blauwe van mijn moeder. Het volle valies wankelde en stootte tegen de andere koffer. Omvallen deden ze niet.

In de kamer naast mij kraakte het bed van mijn ouders. Mijn moeder kennende draaide ze zich om en om, uit haar slaap gehouden door haar teleurstelling in de ideale schoonzoon die vandaag met een dreun van zijn voetstuk was gedonderd. Mijn ouders waren zich rot geschrokken toen ik hen eerder deze avond had gebeld met de vraag of ze me wilden komen ophalen in Utrecht. Of ik weer bij hen mocht wonen, in het veilig ouderlijk nest te Rotterdam. Mijn vader was meteen gekomen, en in de auto had ik hem de situatie in het kort uitgelegd. Mijn ogen glommen van ingehouden tranen, en

zwijgend had mijn vader zijn grijze hoofd geschud. Heel de weg naar huis was het stil gebleven, terwijl het buiten langzaam donker werd.

Thuis begroette ik vluchtig mijn moeder. Haar bezorgde ogen ontweek ik en snel liep ik met mijn vader, die mijn koffers droeg, mee de trap op. Shep trippelde opgewonden achter ons aan. De koffers werden op de grond voor mijn bed neergezet en even keek mijn vader me zwijgend aan.

‘Is er iets wat we voor je kunnen doen, Kim?’ vroeg hij toen.

Maar ik schudde mijn hoofd. Ik wilde alleen zijn.

Later hoorde ik mijn ouders praten in hun kamer, naast die van mij. Mijn moeder slaakte ongelovige uitroepen, mijn vader verhief uit frustratie zijn stem. Ik was op de rand van mijn bed blijven zitten, bewegingloos. Shep, wiens opgetogen blijdschap over mijn thuiskomst intussen was overgegaan in een stille verwarring over mijn bedroefdheid, lag naast me. *Alles was voorbij*. De relatie waarin ik had geloofd, het bestaan dat ik gedacht had te leiden, het bleek slechts gebouwd op illusies en bedrog. Mijn god. Ongelooflijk dom was ik geweest. Blind, oerstom. Naïef.

Ik stond op van het bed en liep om de koffers heen. Mijn schaduw cirkelde onrustig rond, overlapte die van de koffers, rees erbovenuit, roteerde weer. De donkere schim was uit mijn lichaam getreden, schudde me ruw wakker, dwong me de realiteit onder ogen te zien, opnieuw en opnieuw, als een nachtmerrie die maar niet lijkt te eindigen. Ontkennen had geen zin, mijn bedrogen hoofd was uit het zand gerukt en mijn hersenen bonkten. Edwin en Rebecca. Edwin en Sylvia. Edwin en Mandy. En natuurlijk de klapper van de week: Edwin en Martine. Ik had ze live in actie gezien, ik had ze op hun hete daad betrap. De herinnering kleefde op mijn netvlies en ik huiverde.

Edwin had het lef gehad mij mee naar zijn bed te nemen, nacht na nacht. Hij had me laten geloven dat ik de enige was. Honderden ma-

len was hij in me geweest, had hij ons beiden naar een hoogtepunt gebracht, had hij met grijnzende voldoening zijn zaad geloosd terwijl hij een paar uur daarvoor nog in een ander was geweest. In háár was leeggelopen. Misschien had hij zich niet eens gewassen voordat hij naar mij was gekomen met een penis waar het sloerievocht van Martine nog op aangekoekt zat. De herinnering nestelde zich. Ik zag het weer voor me. Zijn zwetende lichaam op haar snollenlijf. De geschrokken, betrapte blik toen ze mij in de deuropening van de kamer zagen staan. Ik huiverde opnieuw. De schoft. De bedrieger. Hoe durfde hij!

Mijn rillingen werden heviger, iedere siddering was een spastisch besef van verraad. Mijn lichaam moest ik reinigen. Edwins vingerafdrukken, zijn sporen, zijn smerige souvenirs zaten overal. Overal! Als brandmerken die uit mijn vlees moesten worden gesneden.

Wild kleepte ik mezelf uit en smet mijn kleren op de grond. Het was *Edwin* die ik naar de vloer smakte. Hij lag onder me, naakt en machteloos, zijn botten gebroken door de harde klap waarmee ik hem op de vloer had gegooid. Ik sprong op en neer op zijn kermende lichaam, schopte tegen zijn hoofd en stampte op zijn schijnheilige ballen. Onder mijn voeten kraakten en verbrijzelden ze als rotte eieren. Ik liet me naast hem neerzakken en boog me over zijn jammerende geslacht. Ruw nam ik het doodsbanige pikje dat me zo wreed verraden had in mijn mond. Hoe vaak had ik zijn smerige zaadpapje niet doorgeslikt? Het was tijd voor gerechtigheid. Ik klemde mijn kaken op elkaar en voelde hoe mijn kiezen zijn spermakoker doorboorden alsof het een taaie braadworst was. De bitterzoete smaak van schuldig bloed stroomde mijn mond binnen. Ik kauwde door. Ik vermaalde. En ik spuugde.

Ik opende mijn ogen. Op het witte tapijt lag een rode fluiem. Met mijn vingers betastte ik mijn lippen, mijn vingertoppen zagen rood, besmeurd. Shep sprong van het bed en snuffelde nieuwsgierig aan het speeksel dat bij mijn voeten lag.

Ik stond op. Het gekreukte hoopje kledingstukken onder me zag er treurig en geplet uit. Kippenvel prikte op mijn arm en ik wreef mezelf warm. De schaduw op de grond deed met grote, hoekige bewegingen mee. Edwin bestond niet meer voor ons, hij was verleden tijd. Maar als hij niet meer bestond, waarom dacht ik nu dan aan hem? Waarom stond ik hier dan, koud, gefrustreerd en met kapotgebeten lippen?

Ik raapte mijn kleren van de grond en legde ze op het bed. Ik moest mezelf volledig schoonwassen, mijn lichaam een dieptereiniging geven, mijn vel scrubben tot het bloedde, en mijn lange, zwarte haren kortwieken, millimeteren! En daarna mijn hersenen laten spoelen, alles doen om hem te vergeten. Vergeten hoe ik ooit voor hem was gevallen. Vergeten hoe ik jarenlang had gedacht dat we voor elkaar bestemd waren en dat onze liefde voor eeuwig was. Vergeten hoe ik was blijven volhouden dat de geruchten over anderen onmogelijk waar konden zijn. Mijn god, het was gewoon allemaal nep geweest. Onze zogenaamde liefde, het bedrijven van die zogenaamde liefde, walgelijk was het! Edwin had in het wilde weg seks gehad met iedere vrouw die op zijn geile, overspelige pad kwam. Hij had me bedrogen!

Ik viel neer op het bed, klam en uitgeput. Mijn hoofd tolde. De tranen kwamen eindelijk en stroomden over mijn gezicht. Shep stond met zijn voorpoten op de rand van mijn bed en likte het zoute verdriet weg. Ik legde mijn handen om zijn brede hals, wreef mijn gezicht af aan zijn vacht. Waarom? Waarom was dit gebeurd, verdomme? Maar ik had er geen antwoord op en Shep wist het ook niet. Niemand wist het. Maar het was genoeg. Ik drukte mijn gezicht dieper in Sheps warme pels om mijn snikken te smoren, te stoppen, voorgoed te laten verdwijnen. Genoeg. Genoeg! Edwin was mijn tranen niet waard.

Langzaam richtte ik me op en streek Shep over zijn rug. Ik moest rustig worden. Er moest echt iets gebeuren, ik moest iets bedenken. Een plan.

Ik haalde diep adem, streek mijn haren achter mijn oren, liet mijn schouders vrij. Langzaam nam het zware gevoel in mijn hoofd af, verdween de brok in mijn keel. Ik rechtte mijn rug. Wat er vandaag was gebeurd zou me nooit van mijn leven nog eens overkomen, daar ging ik voor zorgen.

Mijn god, vanochtend nog had ik van Edwin gehouden en nu háátte ik hem. Ik wálgde van hem. En dit zou allemaal nooit zijn gebeurd als ik van tevoren had geweten wat voor onbetrouwbare klootzak hij was. Dan was ik nooit voor hem gevallen en dan had hij mijn hart nooit kunnen breken. Maar ik had het niet van tevoren geweten, en dat was een eng idee. Want dat betekende dat ik het in de toekomst, met een ander, óók niet zou weten. Deze gedachte liet ik even op me inwerken. Er was dus een kans, een echte afgrijselijke kans, dat ik op een gegeven moment weer verliefd zou worden en vervolgens wéér bedrogen zou worden. Nee, dat kon ik onmogelijk laten gebeuren!

Ik moest iets doen. Ik moest ervoor zorgen dat de walging die ik nu voor Edwin voelde zich zou omzetten in een afkeer voor álle mannen, zodat ik niet in staat was ooit nog verliefd te worden. Dat was de enige manier om te voorkomen dat een man nog een keer mijn hart zou kunnen breken. Maar hoe ging ik dat aanpakken? Hoe kon ik ervoor zorgen dat ik zó'n afschuw van mannen kreeg dat ik voor altijd zou zijn genezen van de behoefte aan hen? Het moest een soort tegengif zijn tegen de liefde.

Stukje bij beetje begonnen de losse flarden in mijn hoofd de vorm aan te nemen van concrete gedachtes. Ik zou moeten zorgen dat ik met zó veel afstotelijke mannen in contact kwam dat ik een walging ontwikkelde. Een afkeer zó sterk, dat hij zou gelden voor alle mannen ter wereld. Nooit zou ik een van hen dan nog aantrekkelijk kunnen vinden, laat staan er mijn hart aan schenken. Ik zou veilig zijn. Veilig voor verraad, voor verdriet.

Ik glimlachte. Opeens voelde ik me helder. Hoe langer ik erover nadacht, hoe meer ik overtuigd raakte. Dit stond me te doen.

Ik ging in bed liggen en sloot mijn ogen. Mijn beslissing, hoe extreem ook, zou de juiste zijn. Het was de enige manier.

Ik had een missie.

Het was in de drukte van de zomervakantie een enorme zoektocht naar een vrij tafeltje in de McDonald's.

‘Maar weet je het echt zeker?’ vroeg Nicole toen we eindelijk zaten en ik haar over mijn plan had verteld. ‘Het is wel erg drastisch.’

Ik knikte. ‘Dat is precies waarom dit zal werken.’

Op haar gezicht lag nog steeds de geschokte uitdrukking die er een paar minuten geleden op was verschenen toen ik haar had verteld welke missie ik mezelf had opgelegd. Eerst had ze me alleen maar verbaasd aangekeken. Toen vroeg ze voorzichtig of ze het wel goed begreep.

‘Ik moet het doen,’ legde ik uit. ‘Het is noodzakelijk. Ik wil gewoon zeker weten dat ik nooit meer voor een man zal kunnen vallen, welke man dan ook. Dat ik van hen allemaal net zo zal walgen als nu van Edwin.’

Nicole zuchtte. ‘Ik ben gewoon bang dat je niet helder nadenkt. Kun je niet beter je verdriet eerst wat laten bezinken voordat je zoiets radicaals doet? Straks besef je op een dag pas ineens echt wat je eigenlijk hebt gedaan. En dan is het te laat om het terug te draaien.’

Even legde ik mijn hand op de hare. ‘Ik heb er de hele nacht over nagedacht. Ik weet wat ik doe en waar ik aan begin. Geloof me.’

‘Maar Kim, besef je wel waar je allemaal mee te maken krijgt als je dit echt gaat doen? Al die mannen... En het zijn niet zomaar mannen, nee, ze zullen hoogstwaarschijnlijk ook nog eens afgrijselijk lelijk zijn.’ Ze huiverde.

‘Precies! En daar gaat het nou juist om, snap je dat niet? Vanaf het moment dat ik erachter ben gekomen dat Edwin me heeft belazerd voel ik zo'n enorme afkeer van hem. Hij heeft me gigantisch bela-

zerd. Die pijn wil ik gewoon nooit van mijn leven meer voelen. Daarom moet ik voorkomen dat ik ooit nog welke man dan ook aantrekkelijk kan vinden. En de enige manier om ervoor te zorgen dat ik immuun voor ze word is door er een overdosis walging van binnen te krijgen. En dat doe ik dus inderdaad met behulp van vieze, lelijke mannen, van wie ik zo zal gruwen dat ik daarna nooit meer verliefd kan worden. De weerzin zal altijd bij me blijven. Het zal me beschermen, een tegengif zijn, een vaccin tegen mannen, tegen liefde. Tegen pijn.'

'Ik weet het niet, hoor. Je kunt het wel allemaal mooi vertellen, maar is het ook in je opgekomen dat het in de praktijk heel anders kan zijn?'

'Het zal werken.' Ik twijfelde er niet aan. Zelden was ik ergens zo zeker van geweest.

'Jezus, Kim. De prostitutie ingaan...'. Ze keek me peinzend aan en wikkelde een lok van haar blonde haar om een vinger. Langzaam liet de krul los. Toen zuchtte Nic nogmaals. 'Is dit echt wat je wilt?'

'Het is niet iets wat ik wil, het is iets wat ik móét. Ik kan niet zomaar verdergaan en doen alsof er niets is gebeurd. Drie jaar heb ik aan hem verspild, de beste jaren van mijn leven heeft die bedrieger opgeslokt! Besef je dat wel?'

'Maar dit gaat toch niets aan die jaren veranderen?'

Ik stak het laatste Franse frietje in mijn mond. 'Misschien niet. Maar ik ga ze wel wissen uit mijn geheugen. En ik zal ervoor zorgen dat ik nooit meer dezelfde fout met een ander zal begaan.'

Nicole slurpte haar milkshake naar binnen. 'En je ouders? Heb je daar al over nagedacht?'

'Die kan ik het natuurlijk niet vertellen.'

Ze rolde met haar ogen. 'Nee, dat lijkt me duidelijk. Maar hoe ga je dan verklaren dat je zo vaak weg bent? Wat ga je zeggen?'

'Heb ik al iets op verzonnen. Ik doe alsof we vandaag Bart zijn tegengekomen in de stad. En dan zeg ik dat ik zijn aanbod om bij hem achter de bar te helpen uiteindelijk toch heb aangenomen.'

‘Dat lijkt me redelijk waterdicht.’

‘Het is het beste leugentje dat ik op korte termijn kan bedenken. En het is aannemelijk omdat ze weten hoe vaak hij het me al heeft gevraagd.’

‘Ja, hij wil het echt heel graag, of niet? Vorige week, toen ik met je mee was gegaan naar de bar, heeft hij zelfs mij gevraagd of ik je niet kon overhalen zijn aanbod nou eens te accepteren.’

‘En nu blijkt het nog ergens goed voor geweest te zijn ook. Dankzij hem heb ik nu een alibi.’

Nicole grinnikte.

‘Nou, proost dan maar. Dat het mag gaan zoals jij hoopt.’

‘Daar ga ik voor zorgen.’

We tikten onze milkshakes tegen elkaar. Deze week nog zou mijn project van start gaan.

Met zijn drieën zaten we aan de eettafel. Mijn moeder, ervan overtuigd dat geen verdriet zo erg was dat het niet kon worden verzacht met lekker eten, had lasagne gemaakt. Alle drie zwegen we. Het enige geluid was het gesmak van mijn vader.

‘Wat is er nu eigenlijk precies gebeurd, Kim?’ vroeg mijn moeder eindelijk. Aan haar stem kon ik horen hoe lang deze vraag al op haar lippen brandde.

Mijn ouders keken me afwachtend aan.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Edwin is een lul, en het is uit ons.’

Mijn moeder zuchtte. ‘Ik snap dat je er liever niet over wilt praten en ik hoef ook echt niet alles te weten, maar is er soms iets ergs gebeurd? Heeft hij je iets aangedaan?’

‘O, nee hoor. Hij is me alleen maar vanaf het allereerste begin ontrouw geweest. Hij heeft me bedrogen met vrijwel ieder meisje van de universiteit. En iedereen wist het, behalve ik. Ja, ik hoorde wel eens wat, maar ik wilde het niet geloven. Tot ik het met eigen ogen zag.’ Mijn bestek kletterde op mijn bord en ik wendde mijn gezicht af. Ik ging verdomme niet huilen. Hij was mijn tranen niet waard. Ik had een missie, dat was het enige wat telde.

‘Is Eddie echt vreemdgegaan?’ De stem van mijn moeder klonk zacht. ‘Pa zei al zoiets, maar ik kon het niet geloven. *Eddie...*’

‘Ik heb het altijd al gezegd,’ bromde mijn vader. ‘Die jongen is niet te vertrouwen.’

Ik zuchtte. ‘Vinden jullie het erg om het er niet meer over te hebben? Edwin is verleden tijd. En ja, hij ging vreemd, ma. Bij de vleet. Hij at van tientallen walletjes tegelijk, en hij is niet wie jij dacht dat hij was. Oké?’

‘Ik heb het altijd al geweten,’ herhaalde mijn vader. ‘Ik zie dat soort dingen.’

Mijn moeder gaf hem een stoot met haar elleboog.

‘Het maakt niet uit, ma. Echt niet. Ik ben blij dat ik het weet.’

Zwijgend aten we verder, maar de lasagne smaakte me niet meer. Onder tafel liet ik Shep mijn vork aflikken.

‘Zeg, weet je trouwens wie we vanmiddag nog tegenkwamen in de stad?’ begon ik later toen de afwas gedaan was en ik samen met mijn moeder op de bank zat. Mijn vader zat in zijn eigen stoel, zijn benen voor zich uit gestrekt, de krant op schoot. Tussen de geluiden van de televisie door klonken de breinaalden van mijn moeder, die met haar ongewoon driftige gebaren verried dat ze geschokt was door Edwins verraad.

De breinaalden stopten even met tikken. ‘Wie dan?’

‘Bart.’

Mijn vader keek op van zijn krant. ‘En? Vroeg hij je weer of je nog over zijn aanbod hebt nagedacht?’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Die jongen weet volgens mij van geen ophouden.’

‘Nou, eigenlijk hoefde hij het niet te vragen! Ik heb zelf gezegd dat ik het doe.’

Mijn ouders keken me verbaasd aan. Bart, van studentencafé Barts Bar vlak bij de universiteit, had al vaak gezegd nog een meisje nodig te hebben voor achter de bar. Daarnaast was het al vanaf het moment dat ik vorig jaar was begonnen aan mijn studie Literatuurwetenschap algemeen bekend dat hij een oogje op mij had. Edwin had zich daar nooit aan gestoord en vond het zelfs grappig, zo zeker als de klootzak altijd was geweest van mijn trouw. Ik had Barts aanbod steeds vriendelijk afgeslagen, maar nu moest ik dus zo overtuigend mogelijk doen alsof ik van gedachten was veranderd.

Mijn moeder legde haar breiwerk neer. ‘Meen je dat? Maar het leek je toch nooit wat?’

‘En wanneer ga je er dan beginnen?’ vroeg mijn vader.

‘Deze week nog. Ik zou hem straks nog even bellen.’

Even waren ze stil.

‘Misschien is het wel goed,’ zei mijn vader toen. ‘Het zal je in ieder geval helpen om je gedachten van Edwin af te houden.’

Ik knikte. ‘Dat denk ik ook.’

Gelukkig. Mijn vader keurde mijn vakantiebaantje goed, en dat betekende dat hij niet twijfelde aan mijn alibi.

‘Maar ben je dan niet bang dat je Edwin juist gaat tegenkomen daar in die studentenkroeg?’ vroeg mijn moeder toch nog bezorgd, altijd alert op hindernissen.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee hoor. Edwin komt daar haast nooit meer.’

‘Maar dat betekent wel dat je iedere dag met de trein op en neer van Rotterdam naar Utrecht moet en terug,’ merkte mijn vader op.

‘Dat maakt me niet uit. Als straks de colleges weer beginnen, zal ik toch ook iedere dag die reis weer moeten maken.’ Dat ik Edwin dan wél weer zou zien, was van latere zorg. Tegen die tijd was ik hopelijk zo ver boven hem verheven dat ik hem niet eens meer zou opmerken. Een onzichtbaar bacil zou hij zijn. Een vuiltje in de lucht en meer niet.

‘Als jij denkt dat je dat moet doen, dan moet je het doen,’ besloot mijn moeder, en mijn vader knikte.

En dat was dat. Mijn alibi was geaccepteerd, mijn dekmantel had zich geopend en ik was er, bepakt met wat leugentjes om bestwil, veilig in weggekropen. Geregeld.

Voor de tweede achtereenvolgende nacht wilde de slaap niet komen. Na een paar uur woelen ging ik rechtop zitten en stapte uit bed. Het wollige tapijt krulde zacht onder mijn voeten terwijl ik naar de cd-speler liep bij het raam. Ook in het donker wist ik nog de weg te vinden in mijn oude kamer.

De nachtkou kroop tussen de roze gordijnen door en ik sloot het raam. In de tuin glinsterde de kleine vijver rimpelig in het maan-

licht. Ik zette de cd-speler aan en zette het volume zo zacht dat het mijn ouders niet zou wekken. De warme, tedere stem van Elvis vulde de kamer, en met opgetrokken knieën ging ik weer op bed zitten. Shep lag als vanouds aan mijn voeteneinde.

Ik sloot mijn ogen. Vandaag had ik voor de eerste keer tegen mijn ouders moeten liegen, en dat was moeilijk. Natuurlijk had ik ze door de jaren heen wel eens kleine leugentjes op de mouw gespeld, maar dat stelde niets voor. Wekenlang zou ik iedere middag en avond weg zijn, en mijn ouders zouden denken dat ik aan het werk was bij Bart. Ik mocht maar beter niet vergeten hem hier nog over in te lichten. Hij moest er natuurlijk van af weten voor het geval mijn ouders een keer spontaan zouden bellen en naar mij zouden vragen. Ik zou Bart mijn mobiele nummer geven. Als mijn ouders dan ooit naar de bar belden, dan zou Bart kunnen zeggen dat ik er even niet was, dat ik op het toilet zat of zo, en mij daarna meteen inlichten zodat ik ze kon terugbellen.

Morgen zou ik hem opzoeken en hem vragen mee te werken. Als hij lastige vragen ging stellen, dan zou ik hem zeggen dat ik daar nog even niets over kon loslaten en dat moest hij dan maar slikken. Niemand anders dan Nicole wist van mijn missie af, en dat zou zo blijven.

Bart had trouwens al die tijd waarschijnlijk ook geweten hoe veelvuldig Edwin mij bedroog. Het leek wel alsof het voor iedereen duidelijk was geweest behalve voor mij. Edwin. Alleen al de gedachte aan hem deed mijn handen jeuken om al het leven voorgoed uit zijn longen te knijpen. Maar ik was beter af zonder hem, en bovendien had ik ervan geleerd. Nooit meer zou ik in de val van zogenaamde liefde trappen. Ik ging mezelf voorgoed onkwetsbaar maken. En al had Nicole gelijk dat mijn plan radicaal was, er was geen betere manier te bedenken. Het was noodzakelijk.

Toen de cd was afgelopen, was alleen het zachte gesnurk van Shep nog te horen.

Bart reageerde verheugd op mijn onverwachte bezoekje. Het was rustig in de bar, die nog maar net open was. We zaten tegenover elkaar aan een tafeltje in de hoek, hij met zijn handen achter zijn hoofd gevouwen en een grijns op zijn ronde gezicht. ‘Dus als ik het goed begrijp, dan kom jij hier nog steeds níet werken, maar je wilt dat ik doe alsof je hier wél werkt?’

‘Alleen als mijn ouders bellen.’

‘Eh, en waarom eigenlijk, als ik vragen mag?’

‘Dat leg ik je nog wel uit, ik heb nu helaas weinig tijd. Maar doe je het, of niet?’

Ik boog voorover om mijn tas van de grond te pakken, waarbij ik Bart een royale blik in mijn décolleté schonk. Toen keek ik hem glimlachend aan. ‘Dat heb je toch zeker wel voor me over?’

Zijn roze gezicht was gaan glimmen en met tegenzin keek hij weer omhoog, mijn ogen in. Hij schraapte zijn keel. ‘Natuurlijk.’

Ik pakte een pen uit mijn tas en krabbelde mijn o6-nummer op een bierviltje. Toen stond ik op. ‘Fijn. Dat is dan afgesproken. Hier heb je mijn mobiele nummer zodat je me meteen kunt waarschuwen als mijn ouders naar me op zoek zijn.’

Het viltje verdween in de borstzak van zijn geruite overhemd, waar het voor de helft uit stak. Hij keek me vragend aan. ‘Maar betekent dit wel dat er ook iets tegenover staat? Dat je ook wat voor mij wilt doen?’ In zijn ogen, achter de ronde glazen van zijn bril, glansde hoop.

Daar gingen we weer.

‘Alles op zijn tijd,’ zei ik en ik legde in mijn glimlach een belofte die ik nooit zou nakomen.

Ik zwaaide mijn tas over mijn schouder en liep naar de uitgang. Bart liep mee. Bij de deur keek hij me indringend aan. Zonlicht schitterde door de glazen deur naar binnen en liet zijn blonde haar nog vlassiger lijken.

‘Ik meen het, Kim. Zou je misschien eindelijk een keertje met me uit willen? Je bent nu toch niet meer aan Edwin gebonden, en je weet hoe graag ik het wil.’

‘Zodra ik tijd heb!’ Ik deed de deur open. ‘Maar nu moet ik echt gaan. Heel erg bedankt, Bart, je bent tof. Tot gauw.’

Toen ik omkeek zwaaide hij.

En nu: op naar Den Haag. Deze stad zou geschikter zijn voor mijn missie dan Rotterdam. In Rotterdam was het risico bekenden tegen te komen te groot, en in de Gouden Gids van Den Haag krioelde het van namen en telefoonnummers van escortbureaus.

Ik was op weg naar City Escorts, een Haags escortbureau dat me over de telefoon had laten weten graag kennis te willen maken.

In de trein hield ik mezelf voor de zoveelste keer voor dat ik er echt goed aan deed. De walging voor Edwin zou ik vermenigvuldigen en ik zou nooit, nóit meer verliefd kunnen worden. Edwins scheefgegroeide worstje zou een vage herinnering uit een vorig leven worden. Hij mocht zich vermaken met die koe van een Martine en haar dikke speenuiers. Ik zou als winnaar uit de strijd komen, sterk en immuun.

Het intakegesprek vond plaats in een kleine portieklaf in de binnenstad van Den Haag en verliep vlug en soepel. De jongen die me inschreef, gezeten aan een rommelig bureau in een donker kamertje, voerde al pratend en rokend mijn gegevens in. Hij had zich voorgesteld als Vincent en hij had piercings in zijn oren en wenkbrauwen. Aan de muur hing een poster van een topless Katja Schuurman, en de asbak die op het stoffige bureau stond was tot de rand gevuld met uitgedrukte peukjes.

Vincent wilde mijn leeftijd, maten en ervaring weten.

‘Helemaal geen werkervaring nog? Mooi, hoor. De meeste klanten zijn dol op beginnende meisjes. En je cupmaat? Dat is inderdaad klein, ja. Maar dat is geen probleem, hoor, alleen moet ik hier dan wel even noteren dat je niet geschikt bent voor Russische standjes, dat is alles. Negentien jaartjes pas, hm? Een lekker groen blaadje nog dus. Nou, dan doet die cupmaat er al helemaal niet meer toe, haha.’

Hij lichtte me in over de verdiensten. De klant betaalde tweehonderd euro per uur. Honderd voor mij, vijfenzeventig voor het bureau en vijftwintig voor de chauffeur. De minimumtijd voor een boeking was een uur. Een maximumtijd was er niet, zoiets gebeurde in overleg met het meisje en het bureau.

En er waren bepaalde zaken die ik mocht weigeren. Vincent leunde achterover in zijn zwartleren bureaustoel en stak de zoveelste sigaret op. ‘Vreemde verzoeken kunnen van alles inhouden, het ligt er maar net aan waar je zelf de grens trekt. Er zijn in principe natuurlijk altijd dingen waarvan je het volle recht hebt ze te weigeren, zoals plasseks, anale seks, seks zonder condoom, orale seks zonder condoom, bondage en enige andere vorm van sm. Je zult wel merken dat men vaak bereid is je daar flink wat extra voor te betalen. Maar waar je nooit mee moet instemmen is seks zonder condoom. Dat is gewoon een te groot risico voor je eigen gezondheid. Je weet dat hij dat bij andere dames ook probeert, al zal hij zeggen dat dat niet zo is. Bovendien bezorg je het bureau er een slechte naam mee als bekend wordt dat de meisjes van City het zonder doen. Altijd veilig dus. Maar plasseks, kijk, als een klant aanbiedt je voor zo’n *golden shower* met bijvoorbeeld een paar honderd extra te belonen, tja, dan moet je zelf maar bepalen tot hoever je wilt gaan. De keuze ligt in dat geval bij jou, het is zoals ik al zei maar net waar je zelf de grens trekt. Je kunt natuurlijk altijd douchen na afloop.’

No fucking way.

‘Het kan trouwens ook andersom gebeuren, hoor. Dat de klant er

een aanzienlijk bedrag voor over heeft om jou over hém heen te laten plassen.’ Hij grinnikte.

Ik moest in de deuropening gaan staan zodat Vincent een digitale foto kon maken. ‘Voor Lydia,’ zei hij, ‘zodat ze weet hoe je eruitziet. We hebben van alle meisjes een foto. Is ook handig als een klant op zoek is naar een bepaald type, dan zien ze in één oogopslag wat we beschikbaar hebben.’

Ik glimlachte naar de camera en we spraken af dat ik de volgende dag om twee uur ’s middags buiten bij het station Den Haag Hollands Spoor zou staan. Daar zou ik worden opgehaald door een chauffeur in een donkerblauwe BMW, die me naar het appartement zou brengen.

Met een handdruk namen we afscheid.

Het ‘appartement’ bleek een doodgewoon rijtjeshuis in een buitenwijk van Den Haag. Aan de buitenkant wees niets op een thuisbasis voor callgirls. De chauffeur, een zwijgzame man van middelbare leeftijd, liep mee naar binnen ‘om even naar het toilet te gaan’.

Ik sloot de buitendeur en liep het halletje door. Langs een kleine keuken kwam ik bij de woonkamer, waar overal kleren en schoenen op de grond lagen en een grote, opengeritste weekendtas in het midden van de kamer stond. Drie lichtblauwe sofa’s waren in een U-vorm neergezet en op een van de banken lag een meisje te slapen. Ze was gekleed in een rode string en een grijs oversized T-shirt dat opgekropen was tot haar middel. De televisie stond aan op een Amerikaanse talkshow. Een blond meisje zat met opgetrokken benen op de bank en was haar teennagels aan het lakken. Ze had haar roze joggingbroek opgerold om er goed bij te kunnen en keek nieuwsgierig naar me op.

‘Hoi!’ begroette ze me. ‘Dus jij bent de nieuwe?’

Ik stond in de deuropening en knikte.

Er was nog een meisje in de kamer. Ze zat met haar rug naar me

toe op de bank die het dichtst bij de tv stond en keek niet om. Alleen haar achterhoofd van kort, donker kroeshaar was zichtbaar.

De wc-deur ging open en de chauffeur keek de woonkamer in. 'Nou, ik ga weer. Tot later, dames.'

'Doeg, Hans!' riep het blonde meisje. 'Ik zie je straks wel weer!'

'Tot later,' zei ik.

Hans stak zijn hand op en liep de gang in, de deur uit.

Het blonde meisje giechelde. Ze leek erg jong. 'Kom verder, joh.'

Met watjes tussen haar tenen stond ze op van de bank en ik liep de kamer in. Ze stak haar hand uit. 'Jenny,' stelde ze zichzelf voor.

'Sandy,' zei ik.

Mijn hand werd enthousiast op en neer gezwengeld. 'Welkom in onze dagopvang.' Ze giechelde weer.

Ik zette mijn tas op de grond en Jenny wees naar het slapende meisje. 'Dit hier is Tamara. Ze heeft vannacht de hele nacht gewacht op een boeking en werd vanochtend om zeven uur pas gebeld. Normaal stoppen we na een nachtdienst om zeven uur, snap je, dus haar boeking kwam onverwachts, en toen ze om tien uur terugkwam was ze erg moe. Ik zei nog, ga nou naar huis, lekker douchen en slapen, maar ze wilde per se doorgaan. Vandaar dat ze nu ligt te pitten.'

'Hoe laat beginnen jullie dan?'

Jenny ging weer zitten en plukte de watjes tussen haar tenen vandaan. De scherpe geur van nagellak omringde haar. 'Nou, meestal zo rond dit tijdstip ongeveer, hoor, maar omdat we natuurlijk als bureau vierentwintig uur per dag beschikbaar moeten zijn als escort zijn er altijd wel een paar van ons die dan bijvoorbeeld even de nacht en de ochtend werken, in plaats van de middag en de nacht. Of de dagdienst, van 's ochtends tot 's avonds. Die heb ik vandaag, en die is klote, want dan verdien je het minst. 's Avonds en 's nachts werken is het beste.'

Ze betastte voorzichtig haar teennagels om te voelen of de lak al droog was. Toen trok ze de roze sokken aan die naast haar op de bank lagen. 'Ik denk trouwens dat Tamara het niet gaat volhouden

om vanavond weer de nacht in te gaan, maar ik doe het ook niet, hoor, dus dan kijken ze maar hoe ze dat gaan oplossen. Ik werk tot twaalf uur en dan ga ik naar huis, ik ben vanochtend om negen uur al begonnen.'

Het televisiekijkende meisje keek op. Een Surinaamse. 'Je bent nog niet weg geweest, toch?'

'Nee, maar ik ben wel al uren hier. Ik had ook thuis in mijn bed kunnen liggen of lekker kunnen shoppen van het geld van gister. Snappie?'

Het Surinaamse meisje haalde haar schouders op en richtte zich weer op de tv.

'Dat is Rachel,' zei Jenny. 'Ze is niet altijd even sociaal, maar daar wen je wel aan.'

Rachel trok een gezicht naar Jenny, die haar tong uitstak. Ik ging op de andere bank zitten, naast de slapende Tamara.

De tijd verstreek met het kijken naar herhalingen van Oprah Winfrey en Dr. Phil. Jenny was ook gaan slapen en Rachel bleef aan de buis gekluisterd. Ze stelde zich erg zwijgzaam op. Samen met haar liet ik de belerende thema's van de talkshows over me heen komen en ik had spijt dat ik geen boek had meegenomen. De tijd kroop en gaf te veel gelegenheid tot nadenken. Voortdurend moest ik de impuls onderdrukken om op te staan, weg te lopen en nooit meer terug te komen. Misschien had Nicole toch gelijk gehad toen ze zei dat het in de praktijk wel eens kon tegenvallen. Want, mijn god, ik wilde nu al terugkrabbelen, vluchten, stoppen met dit hele gedoe voordat ik goed en wel was begonnen. Ik kon nog terug. Ik zou zonder probleem kunnen weglopen, de trein naar Rotterdam nemen, Shep ophalen en in het park tegen een boom gaan zitten. In de zon. Vrij, veilig. Zonder de enge dingen af te wachten die gebeuren zouden wanneer ik hier bleef. Want als ik bleef, dan zou ik na deze dag nooit meer dezelfde zijn. Ik zou een *prostitutie* zijn. Ik zou iets hebben gedaan wat niet meer terug te draaien viel. Maar nu, nu kon ik nog

weg. Het was nog niet te laat, ik kon het mezelf allemaal nog besparen. Binnen anderhalf uur zou ik al thuis kunnen zijn, met Shep over de grond kunnen rollen, lachen, jong en onbezorgd zijn.

Maar wie probeerde ik voor de gek te houden? Ik wás niet jong en onbezorgd, en ik zou het nooit meer zijn. Mijn jeugd, mijn blinde vertrouwen in het leven was voorbij. Edwin had het me afgenomen. En daarom moest ik doorgaan. Niet afhaken. Wanneer ik vanavond thuis in bed zou liggen, dan waren mijn eerste stappen op het pad naar mijn nieuwe ik gezet. En dan zou ik trots zijn omdat ik sterk was geweest.

Om vier uur werd Tamara wakker, keek glazig om zich heen, wreef zich in de ogen, negeerde mijn aanwezigheid en stond op. ‘Ben kapot,’ zei ze, met een sigaret in haar mond. ‘Zeg maar tegen Lydia, als ze belt, dat ik ermee genokt ben voor vandaag. Ik ga naar mijn nest.’ Ze ritste haar weekendtas dicht en ging weg. Niemand nam de moeite haar gedag te zeggen, en het geluid van de voordeur die met een klap achter haar dichtviel, ging over in het rinkelende geluid van de telefoon.

Jenny nam op. ‘O, hoi Lydia. Ja, die is hier. Momentje.’

Ze keek naar mij. ‘Voor jou.’

Ze stond op en gaf me de draadloze telefoon aan.

‘Hallo?’

‘Hallo, Sandy, je spreekt met Lydia,’ klonk een hese, Haagse stem. ‘Wij kennen elkaar nog niet, maar daar zal spoedig verandering in komen. Zeg eens, kun je een beetje je weg vinden in het appartement?’

‘Ja, hoor.’

‘Mooi zo, mooi zo. Nou, mag ik je dan hartelijk welkom heten bij onze service? Ik heb je foto gezien, en het is altijd fijn om er weer een nieuw gezicht bij te hebben. Vooral als het zo’n knap ding is als jij. Welkom, hoor, en succes op je eerste dag!’

‘Dank je wel.’

‘Goed, nou, dan spreek ik je later nog wel, hè? En als er een boeking voor je is, dan hoor je het vanzelf. Dag, Sandy.’

Ik stond op en zette de telefoon terug in de houder in de vensterbank.

‘Ze belde zeker om je welkom te heten?’ vroeg Jenny.

Ik knikte.

‘Dat heeft ze bij ons allemaal gedaan,’ zei Rachel. ‘Maar verwacht niet te veel, hoor, de eerste tijd. Het zal echt wel even duren voordat je regelmatig boekingen krijgt. Ze willen eerst een beetje vertrouwen in je hebben.’

‘Is ook wel te begrijpen,’ vond ik. ‘Met hoeveel meisjes werken jullie hier eigenlijk?’

‘Met zijn zessen ongeveer,’ zei Jenny. ‘Rach, Tamara en ik gebruiken het appartement, en jij nu dus ook. Maar er zijn ook nog een paar meisjes, die zal jij niet zo snel zien, denk ik, die vanuit hun eigen huis werken. Die worden daar dan gebeld door Lydia en thuis opgehaald door de chauffeur als er een boeking is, en daarna ook weer teruggebracht. Kijk, ik kan dat niet doen, want ik woon nog bij mijn ouders.’

‘En dat probleem heb ik ook,’ zei Rachel. ‘Mijn ouders denken dat ik in een discotheek werk, als danseres. Dat ik daar overdag ben om schoon te maken. Ze zouden flippen als ze wisten dat ik hier zat.’

Ik knikte. Zelf zat ik, door Edwin zijn vervloekte schuld, in dezelfde situatie. Alles was zijn schuld. Ik haatte hem.

Een klein kwartier later ging de telefoon voor de tweede keer.

‘Met Jenny. Ja. O, dat is mooi! Wanneer? Tien minuten? Ja, dan ben ik klaar. Ik kleed me even om. Ja, is goed. Doehoeg.’

Rachel, die haar ogen op de televisie gericht hield, vroeg: ‘Het vaste klantje?’

‘Yep,’ zei Jenny. Ze keek naar mij. ‘Ik heb de laatste paar dagen een vent, die mij iedere dag op dit tijdstip boekt,’ legde ze uit. ‘Een Amerikaan. Hier op een of andere zakenreis. Hij boekt me steeds voor

twee uur en is nog royaal met zijn fooi ook!' Ze trok haar t-shirt over haar hoofd uit.

'Zo, dat heb je goed voor elkaar,' zei ik. 'En nu ga je daar dus weer heen?'

Jenny knikte en trok een laag uitgesneden rode blouse over haar schouders naar beneden. Haar wijde joggingbroek werd vervangen door een zwarte leren minirok. De rok was zo kort dat de bovenrand van haar kousen, die ze met jarretels vastgespte, te zien was. Ik droeg geen jarretels. Simpele zelfophoudende kousen, de zogeheten stay-ups, waren veel makkelijker.

'Kleden jullie je altijd hier om?'

'Ja. Is wel zo makkelijk. Dan zit je tenminste niet heel de tijd je kleren te verkreukelen en te bezweten. Moet jij ook doen, joh. Gewoon een oud kloffie hier leggen om aan te hebben, en je pas omkleden als er een boeking is.'

Het was rond zevenen toen Rachel voorstelde om Chinees te bestellen. Voordat ik daar echter over kon nadenken ging de telefoon. Zij nam op. Met een verbaasde blik gaf ze het toestel aan mij. 'Lydia. Voor jou.'

Lydia. Nu al weer? Zou er een boeking voor me zijn?

'Met Sandy.'

'Hallo Sandy!' klonk Lydia. 'Nou, ik heb goed nieuws! Je eerste boeking is binnen!'

Even bevroor ik. *Ik had een klant.* Ergens, op dit moment, was er een man op mij aan het wachten. Iemand die tegen betaling seks met me zou gaan hebben.

'Sandy?'

Ik schraapte mijn keel. 'Ja, dat is zeker goed nieuws. Eh, word ik zo opgehaald dan?'

'Ja. Hans is over ongeveer een kwartier bij je. Dat red je wel, toch?'

'Ja, geen probleem.'

Shit. Het ging gewoon echt gebeuren. Mijn eerste keer.